

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAJ, EUGEN**

O seară de neuitat la televizor / Eugen Blaj. -
București : Eikon, 2022
ISBN 978-606-49-0647-2

821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Eugen Blaj

E I K O N

București, 2022

propunere cel puțin obraznică, ba a mai și replicat, încercând să pară amuzant:

— Vrei să-ți rup chitara în două, sau ce?

În buna tradiție a delațiunii românești, l-am pârât pe vinovat administratorului, astfel că bietul mitocan s-a ales cu un vot de blam cu avertisment din partea întregii asociații de proprietari. Din fericire pentru el și pentru psihicul său, datorită replicii sale, unii dintre vecini au început să-l îndrăgească, habar nu am de ce.

Acum, când lucrurile au cam fost puse la punct și când, inevitabil, ședințele s-au rărit considerabil, poate una pe an, am început să simt lipsa lor, iar asta chiar îmi afectează starea de spirit generală.

Sughițul ceva mai strident al Irinei m-a deșteptat din reveria în care căzusem, nefiind capabil să deslușesc intriga din film. I-am privit pentru câteva momente pe toți, pe Irina, cum sughița încontinuu, cu palma dreaptă lipită de piept, pe Zizi, lăfăit pe spate în șezlongul proprietate personală și pe Septimiu, chinuit pe scăunelul lui pe care ședea chircit, pedepsit parcă de cineva. Toți trei se holbau literalmente la televizor, încât am început să mă întreb care era rostul să stăm cu toții acolo, încercând să vizionăm un film mediocru pe un televizor atât de mic, în condiții mai mult decât precare?

Privindu-i, m-am gândit că nu ar fi o idee tocmai rea să scriu o carte despre ei, despre Irina, Zizi și Septimiu!

Nu de alta, dar sunt, în felul lor, niște figuri!

Cuprins

STAU ȘI MĂ GÂNDESC	5
CUM FĂCEAU DACII FOCUL?	47
DRAMA CĂRUCIOARELOR	69
ȘI ALTE DRAME	69
ORIENTARE TURISTICĂ	81
DESPRE VERSURI CU CÂNTEC	91
(ȘI NU NUMAI)	91
FILMUL DE SEARĂ	115
FANTOMA COPILĂRIEI	135
GAȘCA ȘI ȘEDINȚELE DE BLOC	153

Stau și mă gândesc

Erau acolo! Toți trei! Poate că nu veți înțelege cum vine asta, dar eu pur și simplu aproape că nu îi mai vedeam. Adică nu mai eram deloc atent la ei! Și când nu sunt atent la cineva, aproape că nu-l văd!

Totul devenise plictisitor! Practic părea că nu se întâmplă nimic! Absolut nimic!

Stăteam doar și mă gândeam.

Da, din start, asta ar putea fi considerată o afirmație dubioasă. Cum adică să stai să te gândești? N-am înțeles! Ai smartphone, ai iphone, ai tabletă, ipad, căști, tv, playstation etc, cum să stai să te gândești? Așa, ca prostul? Nu că proștii ar sta să se gândească, dar așa vine vorba, nu? În fine!..

Deci erau acolo încă, dar, cum am spus, eu nici nu-i mai vedeam. Mă gândeam că...

În plus de asta, voi n-ați observat că atunci când vrei să te gândești la ceva, te trezești că, pe nesimțite, ajungi să te gândești la cu totul și cu totul altceva? De exemplu, să zicem că te gândești

la ploaia de afară! Știi că mâine ai ceva treabă și vrei să vezi prognoza, îți iei iphone-ul, te oprești pe facebook vreo patruzeci și cinci de minute, apoi îți aduci aminte de vreme, vezi că nu plouă mâine și te gândești că poți merge la poștă să îți ridici coletul pentru care ai primit aviz în cutie, care cutie poștală nici nu mai știi la ce-ți folosește, că scrisori nu se mai scriu și, deci, nici nu se mai primesc, iar de facturi și de notificări ești sătul până peste cap, apoi îți aduci aminte cu groază de Poșta Română care parcă a încremenit undeva pe la începutul secolului XX, tot cu fițuicile alea o mie pe care trebuie să le completeze cucoanele, cu ștampilele antice trântite în dușmănie peste plicuri, indiferent ce ar conține ele, cu noile soft-uri care nu funcționează de trebuie să stai vreo jumătate de oră uitându-te nervos la o individă stângace care apasă tastele computerului cu buricul degetului arătător, să nu-și strice frumusețe de unghie violet, apoi te gândești că vei aștepta cel puțin altă jumătate de oră până când o angajată îți va găsi coletul în mormanele de colete înghesuite prin fișete sau direct pe jos, cum te va întreba ea, după minute bune, ce dimensiune are coletul și cum se va enerva ea rău de tot pentru că habar nu ai ce dimensiune are, apoi, brusc, îți aduci aminte de individul care era la coadă în spatele tău, ultima dată, care vorbea tare de tot, de unul singur, sau cel puțin așa părea, până să observi excrescența neagră din urechea ciudatului, și te amuzi cum ți s-a părut

vocea lui cunoscută, semănând izbitor cu vocea unui prieten vechi cu care ai făcut armata și, pe când te gândeai tu că ce ar fi să-l suni, să vezi ce mai face, ți-ai adus aminte de caporalul din armată care ți-a făcut zile fripte și care nu văzuse nici măcar un tren înainte de a fi luat cu japca la oaste... Cam așa stau lucrurile când te gândești la ploaie, să spunem!

Irina era tot în fața șevaletului ei, cu o pensulă în gură și cu una în mână dreaptă, deși ea e stângace. Stângace nu în sensul că ar fi neîndemânatică, nici vorbă! E chiar foarte îndemânatică și talentată, după opinia ei, asta trebuie spus din start. Dar eu nu o mai vedeam, cum am spus, pentru că începusem să mă gândesc la altceva.

Apropo de ce ziceam înainte, cu Poșta Română! E ceva chiar de speriat! Țștia chiar nu se mai trezesc odată la realitate? Zici că sunt chiar încremeniți în trecut, nu alta! Cum deseori am de trimis cărți celor care vor să mă citească și sunt dispuși să și plătească pentru asta, eu am de-a face cu Poșta mult mai des decât mi-aș fi dorit.

De exemplu, într-o zi fatidică, primesc cinci comenzi de carte. Adică nu e fatidică pentru că am primit comenzile respective, nu asta am vrut să spun! E fatidică pentru că am de trimis cinci colete. Mă pregătesc intens, fac awb-urile (avize de expediere, pentru neinițiați), la computer, de acasă, pe noua aplicație a Poștei, bucurându-mă că funcționează, ceea ce e mare lucru din start!

Ajung la Poșta Popești-Leordeni! Patruzeci și opt de persoane, majoritatea vârstnice, viermuiesc alandala și brownian (dacă îmi acceptați bruma de pleonasm) în spațiul de patru pe patru metri.

— Pentru colete stați aici! Dacă nu, mergeți la cealaltă coadă! – îmi spune un binevoitor.

Trec în revistă mulțimea. Nu dibuiesc nicio coadă!

— Aici e coada pentru primit colete! – mă lămurește omul.

Tot nu văd decât o grămadă oarecum separată de restul mulțimii.

— Aici sunt chinezării! Mai încolo sunt non-China!

Discuția se purta pe o suprafață de 2 metri pătrați, la intrarea în Poștă.

— Și unde se expediază colete? – întreb, ca un ageamiu.

— La celălalt ghișeu! Unde se dau pensiile și alocațiile!

Practic erau două ghișee, unul pentru primit „chinezării și non-China” și altul pentru pensii, alocații și expedieri.

După o oră și jumătate de stat drepti în mijlocul mulțimii, ajung la ghișeu, aproape plângând de bucurie că am scăpat cu viață. Unui bătrân care venise de la dializă i s-a făcut rău și a fost dus afară de urgență, împreună cu o doamnă care nu mai putea respira, grație unui atac de panică, probabil.

Doamna de la ghișeu, când îmi vede coletele, explodează:

— Auăleu! M-ați omorât cu astea!

— Păi de ce? – întreb speriat și vinovat. Am awb-urile făcute de acasă.

— Puteți să le aveți, că nu putem intra în program. Le-ați făcut degeaba!

— Da' de ce nu puteți? Mai încercați o dată!

— Nu pot, dom'le, n-am cum! Eu sunt detașată aici două zile numa' să dau pensiile și habar n-am care-i parola la computer.

— Și nu se poate reseta, sau ceva? Am uitat parola, de exemplu?

— Nu știu, dom'le, nu mă bag! Ailaltă și-a băgat demisia da'n-a lăsat parola! Eu n-am uitat nimic, că n-o știam! Eu îs aici numai două zile, nu mă-ncurc cu d-astea!

— Păi și ce fac atunci? Doar nu o să plec cu coletele acasă după o oră și jumătate de stat la coadă?

— Completați dumneavoastră astea și vedem! – îmi spune, aruncându-mi câteva buletine de expediere (nu de expediție, cum zic unii care zici că vor să ajungă la Polul Sud), buletine care nu se mai folosesc de mult timp.

Cei din spatele meu s-au săturat deja de câte probleme am creat, așa că au început să se răstească la mine. Pe nedrept, zic eu! Mi-au venit în minte câteva expresii neaoșe de calmat nervii, dar le-am ținut la păstrare pentru alte ocazii.

Am cerut un pix. Nu aveau! După zece minute a apărut altă doamnă, cea de la chinezării, sau de la non-China, triumfătoare, cu pixul. Am completat de zor. Aveam cinci colete, am completat patru avize, pentru că atâtea am primit.

— Îmi mai dați vă rog un aviz? – am întrebat-o pe doamna de la pensii.

— Mai lăsați-o dom'le să și lucreze, n-o mai tot bateți la cap! – mă apostrofă un bătrân nervos din cale-afară, aprobat sonor de mulțime.

— Nu mai avem avize! – am fost anunțat.

— Mai căutați! – am sugerat eu. Unu mai trebuie!

Au căutat! După douăzeci de minute s-au dat bătute.

— N-avem!

Eram un fel de Vezuviu, iar Poșta risca să devină un fel de Pompeii. Sau Herculaneum, habar n-am.

— Doamnă! Un aviz! Atât!

— Nu am, dom'le! De unde să-ți dau?

Am avut impresia că am enervat-o rău de tot. Și nu m-am înșelat:

— Cred că mă ia dă cap aici două zile! – izbucni ea, fără să mă lămurească cine și de ce o să o ia de cap.

Voci pițigăiate din spatele meu îmi solicitau vehement și imperativ să o las să lucreze.

— Pot să vorbesc cu diriginta, vă rog? – am întrebat eu, dintr-o pornire idioată.

Doamna izbucni în râs.

— Ce dirigintă, dom'le? Ce, ești la școală? Nu există! Nu sunt poștași, nu sunt operatoare ghișeu, nu e dirigintă, nimic. Și-au dat demisia! Noi am venit din București să dăm pensiile!

— Și chinezăriile și non-China! – completă un tânăr sarcastic de felul lui.

— Și eu ce fac acum?

Interveni doamna de la chinezării:

— Dă-mi dom'le un formular gol să-ți fac o copie xerox!

— Păi le-am completat pe toate pe care le-am avut!

— De ce, dom'le, de ce? Îți făceam un xerox!

Greșisem fatal completând formularele, dar nu mai aveam ce face.

— Dă-mi unul completat, că-ți fac o copie așa și după aia o șterg cu pastă corectoare!

Doamna de la chinezării se dovedea a avea geniu salvator. I-am dat formularul. După zece minute apăru cu copia.

— Dați-mi pastă corectoare! – țipă ea către colegile care am înțeles că erau detașate de la București să dea pensiile (și chinezăriile și non-China).

Douăzeci și cinci de minute au căutat o pastă corectoare în tot oficiul. Ioc pastă!

— Și-o fi dat demisia și pasta corectoare! – emise tânărul sarcastic o ipoteză suficient de plauzibilă.

Una dintre detașate a plecat în turneu pe la magazinele din preajmă și, după minute bune apăru cu

un flacon de pastă corectoare. Am avut sentimentul acela pe care îl ai când ți se împlinește un vis vechi, pe care îl credeai demult compromis.

Mi-a fost înmănat flaconul și avizul, am corectat, am așteptat să se usuce, apoi am completat ultima expediere. Am revenit triumfător la ghișeu, în huiduielile celor de la coadă. Expresiile neaoșe mi-au revenit obsedant în minte.

— Gata? — întreabă doamna. Haideți să le terminăm odată!

Am avut brusc o stare de liniște, de epuizare aproape, ca și când aș fi ajuns la liman, după o rătăcire înfricoșătoare și interminabilă.

— Ce dracu are calculatorul ăsta? — întreabă doamna.

Un dragon Made in China începuse să mi se zbată haotic în stomac.

— Nu mai merge calculatorul! — mă lămuri doamna.

— Resetați-l! — am șoptit eu vlăguit.

— S-a luat curentul de prea multe ori și s-a dat peste cap! — ne lămuri non-China.

E drept, de trei ori se luase curentul. Sau de patru ori, nu mai știu, dar ziuă fiind, faptul a fost considerat neglijabil.

— Păi și eu ce fac acum?

Am avut impresia că am pus întrebarea asta de prea multe ori în aceeași zi și poate dădeam impresia unui debusolat neajutorat. Ceea ce și eram!

Atunci am luat cea mai curajoasă decizie din viața mea: am luat coletele și am plecat acasă! Trecuse de ora cinci! Venisem un pic după ora unu, să nu fie așa de aglomerat.

— Să ziceți mersi că n-au venit și alocațiile, atunci să fi văzut! — mi-a aruncat obraznic și batjocoritor un cretin ca toți cretinii care am populat Poșta din Popești vreodată în viață. Cei care veniseră după alocații nu păreau să fie de aceeași părere. Ciudat cum o mână de oameni atât de apropiați și care împart vremelnice atâtea necazuri pot avea păreri diametral opuse despre același subiect!

Am expediat coletele a doua zi, făcând încă un drum de doi kilometri de acasă până la Poșta și băgându-mă în față, ca un nesimțit.

— Aveți parolele la awb-uri? — am întrebat.

— N-avem parole! Noi suntem detașate din București să dăm pensiile! Vi le fac de mână!

Am înțeles ce a vrut să spună, deși exprimarea a fost dubioasă.

Am părăsit Poșta, fluturând victorios chitanțele de expediere, fără să-mi pese de huiduielile asistenței furioase. Alocațiile tot nu veniseră!

Cam asta a fost! În sfârșit...

Irina era deci la șevaletul ei, cu o pensulă în gură, respectiv cu coada de la pensulă, nu cu pământul, evident. Abandonase cealaltă pensulă, din motive numai de ea știute. Ultima oară când am fost atent la ceea ce făcea, adică la ceea ce picta, pentru că

asta făcea, picta, am observat că pe pânză e foarte mult alb, așa încât nici nu mi-am dat prea bine seama dacă a apucat să tragă vreo tușă sau nu. Am remarcat atunci, uitându-mă ceva mai atent, că practic ea, deși avea paleta plină de vopsele în diferite culori destul de vii, nu a făcut altceva decât să picteze un fel de brâu extrem de subțire, în culori destul de întunecate după opinia mea. Un brâu de câțiva milimetri, atâta tot! Mi-a atras atenția, destul de iritată, nu știu de ce, că ea conturase deja un pisc semeț, absolut ireal, după spusele ei, doar că vârful piscului era în nori albi, iar poalele lui erau acoperite de zăpadă aproape în întregime. Am și întrebat-o atunci, înainte să-mi iasă din sfera de interes, ce ar mai fi pictat oare dacă plafonul de nori ar fi fost un picuț mai coborât, sau dacă vântul n-ar fi spulberat o mică parte din zăpadă de pe vâi! Cred că ar fi putut să lase liniștită pânza așa cum o cumpărase și să intituleze tabloul "Muntele iarna", de exemplu. Ar fi ieșit și mai ieftin și ar fi economisit și timp! Dar, din păcate pentru ea, plafonul de nori nu a coborât destul, iar vântul a spulberat o mică parte din zăpadă, așa că, vrând-nevrând, a trebuit să folosească o cantitate infimă de acrilice pentru brăul respectiv. Înainte să mă ușchească din fața șevaletului, mi-a atras atenția că, în mod cu totul surprinzător, chiar și zăpadă trebuie pictată, lucru pe care nu am vrut să-l cred nici în ruptul capului până când nu mi-a atras ea atenția la câteva

detalii de culoare care îmi scăpaseră din neatenție. Da, am remarcat de abia atunci, zăpada era de un altfel de alb decât pânza, fapt ce mi s-a părut de-a dreptul scandalos. Am fost crescut și educat în ideea că albul e alb și că negrul e negru, iar acum venea ea, Irina, să-mi demonstreze că albul nu e același alb, adică albul nu e de un singur fel. Pentru a mă lămuri, mi-a dat ca exemplu vopselele de zugrăvit, dar n-a ținut figura, pentru că i-am retezat-o din start, susținând ideea de bun simț că diferența de alb dintre un „weiss” și un „super weiss” de la vopselele lavabile pentru interior este doar pe etichetă, nu și în interiorul bidonului. Dacă a văzut că nu poate să mă lămurească așa, mi-a zis că dacă vreau să-mi vopsesc mașina, și dacă aș opta pentru alb, orice vopsitor profesionist serios m-ar întreba ce fel de alb doresc. Și de data asta i-am retezat-o din scurt, aducându-i aminte că Renault-ul meu zace inert în fața blocului de mai bine de un an, cu distribuția varză! Adică se transformase din renault megane în renault vegan, cum glumeam eu cu amărăciune.

Faza cu Renault-ul a fost chiar groaznică, mi-am adus aminte instantaneu, de cum a avut proasta inspirație să-mi sugereze că aș fi atât de idiot încât să vreau să-mi vopsesc în alb o mașină albastră care nu mai merge de un an!

Pur și simplu i s-a oprit motorul, pe o stradă lăturalnică! Mașinii, nu Irinei, evident, Irina nevând motor, decât poate numai metaforic vorbind.